

kursu, ač prý oprávnění v tomto případě přísluší výlučně státu jako poddlužníku. Nutno se tedy obíratí jen tímto rekursním důvodem, při čemž jest vhodné jen opravití názor rekursního soudu, že prý dekret dvorské kanceláře ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s. nerozeznává, zda se vede exekuce proti eráru jako dlužníku, či jako poddlužníku, neboť vpravdě tento předpis se týká jen zabavení pohledávek, které přísluší povinnému za erárem jako poddlužníkem, což bylo nejvyšším soudem již opětovně vyloženo (srv. na př. rozh. čís. 7277 a 5180 sb. n. s.). Názor stěžovatelky ve příčině nedostatku oprávnění povinné strany k rekursu do usnesení povolujícího exekuci nemůže obstátí. Dlužník jest již podle § 65 ex. ř. vždy oprávněn k rekursu do usnesení povolujícího exekuci na jeho majetek, neboť povolení exekuce dotýká se citelně jeho zájmů a zákon neprohlašuje povolující usnesení za neodporovatelné, ani neodpírá samostatný opravný prostředek proti němu. Neprávem se stěžovatelka odvolává na rozhodnutí čís. 4467 sb. n. s., neboť tam šlo o případ podstatně jiný, totiž o návrh státu jako poddlužníka na zrušení exekuce podle § 39 odstavec první čís. 2 a odstavec druhý věta druhá ex. ř. Stěžovatelka směsuje tu návrh eráru jako poddlužníka na zrušení již povolené exekuce a rekurs dlužníkův do usnesení exekuci teprve povolujícího.

Čís. 8769.

Při postoupení žaloby nepřislušným soudem na soud příslušný (§ 261, šestý odstavec, c. ř. s.) jest co do zachování promlčecí lhůty hleděti k žalobě tak, jakoby byla bývala podána hned z původu u soudu příslušného.

(Rozh. ze dne 8. března 1929, R I 109/29.)

Procesní soud první stolice (okresní soud v Poděbradech) zamítl žalobu o zaplacení pohledávky za zboží. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkáje pravomoci, znovu projednal a rozhodl. Důvody: Žalobkyně domáhá se na žalovaném zaplacení pohledávky 1.066 Kč 97 h za zboží, které prý mu v roce 1911 ze své obchodní (živnostenské) provozovny dodala. Jde tedy o pohledávku, která se promlčuje ve třech letech podle zákona ze dne 26. března 1925, čís. 47 sb. z. a n. dnem 1. dubna 1928, ježto dospěla do 1. dubna 1925. Z procesních spisů jest patrné, že žalující firma podala žalobu dne 9. března 1928 u okresního soudu civilního pro vnitřní Prahu, který ji podle § 261 šestý odstavec c. ř. s. postoupil okresnímu soudu v Chrudimi, kamž došla 27. března 1928. K návrhu žalobkyně postoupil tento soud žalobu okresnímu soudu v Pelhřimově, který ji z moci úřední postoupil hned okresnímu soudu v Počátkách, ježto obec B., kterou žalující firma v podání označila za bydliště žalovaného, jest v obvodu posléze jmenovaného soudu. Okresní soud v Po-

čátkách postoupil pak žalobu opětne podle § 261 šestý odstavec okresnímu soudu v Poděbradech, k němuž došla dne 9. května 1928. Okresní soud v Poděbradech jako obecný soud žalovaného zamítl žalobu, poněvadž prý jest pokládati zažalovanou pohledávku za promlčenou dnem 1. dubna 1928, ana žaloba došla k příslušnému soudu teprve dne 9. května 1928, tedy po uplynutí lhůty promlčecí. Soud odvolací nesdílí však tento právní názor. Jest jisto, že žaloba byla podána již dne 9. března 1928 u soudu sice nepřislušného, že však na to postoupena byla dalším výše uvedeným soudům, až došla dne 9. května 1928 k soudu příslušnému, k okresnímu soudu v Poděbradech. Jde tedy o otázku, zda při postoupení žaloby soudem nepřislušným na soud příslušný jest pokládati co do promlčecí lhůty za to, že žaloba hned z původu u příslušného soudu byla podána. Otázku tuto podle názoru odvolacího soudu jest zodpověděti kladně. Podle ustanovení § 261 šestý odstavec c. ř. s., které zde jedině v úvahu přichází, neruší se zahájení sporu, postoupil-li nepřislušný soud žalobu na soud příslušný. Účelem tohoto předpisu právě jest, by odmítnutím žaloby pro nepřislušnost nebyly zrušeny účinky zahájené rozepře, by nebyly ztraceny lhůty procesního nebo materiálního práva, jimž žalobce musí dostáti, chce-li si nárok zachovati, nebo chce-li se včasné dovolati pomoci soudu (na př. lhůty propadné, promlčecí, žaloby o spravení záznamu a p.). Proto nařizuje zákon výslovně, že zahájení rozepře nezrušuje se postoupením žaloby, že tedy účinky § 232 c. ř. s. zůstanou nedotknuty, což má za následek, že k věci hledí se tak, jakoby žaloba hned od původu byla bývala podána u příslušného soudu. Ježto žaloba byla podána ve lhůtě u soudu nepřislušného, od něhož nepřetržitými postupy dostala se na soud příslušný, jest se zřetelem k tomu, co právě uvedeno, míti za to, že lhůta byla zachována pokud se týče, že žaloba byla podána ještě před uplynutím doby promlčecí. Poněvadž důsledkem odchýlného právního nazírání na věc stolice prvé nebyla na přetřes vzata další námitka žalovaného, že v roce 1911 od žalující firmy nic neobjednal a neobdržel, zůstalo řízení kusým a neúplným takže na základě posavadních výtěžků řízení spornou věc řešiti nelze.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekurs není oprávněn. Nejvyšší soud souhlasí s právním názorem soudu druhé stolice a odkazuje stěžovatele na správné důvody napadeného usnesení, jež se shodují s obsahem zdejšího rozhodnutí čís. 5072 sb. n. s. a nebyly nijak vyvráceny vývody rekursu. Správnosti tohoto názoru nasvědčuje zejména i úvaha, že podle předpisu třetího odstavce § 232 c. ř. s. (čl. II. čís. 4 zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n.) zachovávají se soukromoprávní účinky, spojené s podáním žaloby, dokonce i v případě, byla-li žaloba pro nepřislušnost soudu odmítnuta, jen když byla žaloba znovu podána u příslušného soudu do třiceti dnů od právní moci usnesení.